

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: NM-10Csp/10/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122213589
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Stachovič
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2024:6122213589.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

NM-10Csp/10/2022

Okresný súd Trenčín, pred sudcom JUDr. Andrejom Stachovičom, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951, so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX/XX, XXX XX E. F. E., zastúpenému: JUDr. Michal Barnovský, advokát, so sídlom Námestie generála Štefánika 532/7, 064 01 Stará Ľubovňa, o zaplatenie 1.476,01 EUR s príslušenstvom, takto

rozhodol:

NM-10Csp/10/2022

I. Žaloba sa zamieťa.

II. Žalovanému sa priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

NM-10Csp/10/2022

1. Podaním doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 17.01.2022 žalobca v upomínacom konaní žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 1.476,01 EUR spolu so zmluvným úrokom vyčísleným vo výške 407,99 EUR, úrokom z omeškania vyčísleným vo výške 0,84 EUR a úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.476,01 EUR od 30.12.2021 do zaplatenia a náhradou trov konania. Žalobca návrh vo veci samej odôvodnil tým, že dňa 9.9.2020 uzatvoril žalobca so žalovaným Úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 1700 EUR. Poskytnutý úver a úroky sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach a celý úver aj s príslušenstvom bol žalovaný povinný splatiť do 24.8.2026. V zmysle bodu 1.1. Zmluvy, sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy aj obchodné podmienky banky, a to Obchodné podmienky pre úvery občanom – Prima banka Slovensko, a.s. (ďalej len „OP“) a Všeobecné obchodné podmienky – Prima banka Slovensko, a.s. (ďalej len „VOP“), a teda niektoré z náležitostí, ktoré má v zmysle právnych predpisov zmluva o spotrebiteľskom úvere

obsahovať, sú v samotnom texte zmluvy o úvere a ďalšie náležitosti sú v uvedených obchodných podmienkach. Náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) resp. v neskorších zneniach zákona písm. l) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov upravuje Zmluva v bode 1.2. v spojení s VOP a OP, z ktorých vyplýva tiež anuitné splácanie úveru, pričom počet a termíny splátok istiny aj úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Uvedené platí aj pre údaj o výške, počte a termínoch splátok iných poplatkov. Výška, počet a termíny splátok poplatkov, u ktorých sú tieto údaje a povinnosť ich úhrady zrejme už v čase uzatvorenia zmluvy, sú teda uvedené v samotnom texte Zmluvy. Ostatné poplatky, ktorých účtovanie nie je zrejmé v čase uzatvorenia zmluvy sú uvedené v Sadzobníku poplatkov, ktorý je súčasťou Všeobecných obchodných podmienok, a tým aj súčasťou Zmluvy. Z povahy jednotlivých poplatkov vyplýva, že nie je možné vopred stanoviť počet, koľkokrát bude klient daný poplatok povinný zaplatiť, pretože uvedené bude závisieť od toho, koľkokrát danú službu banky využije. Zároveň, termín splatnosti poplatku vyplýva zo zásad spoplatňovania, ktoré sú súčasťou Sadzobníka poplatkov, a ktoré stanovujú, kedy je ktorý poplatok splatný. Poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia Zmluva neuvádza, nakoľko na základe zmluvy o pôžičke nevznikajú nesplatené zostatky s rôznymi úrokovými sadzbami. Najvyšší súd SR vo všetkých uvedených judikátoch považoval dovolanie žalobcu v otázke nutnosti rozpisu splátky v zmluve za prípustné a dôvodné, pričom ohľadom predmetnej právnej otázky konštantne uvádza, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Žalobca ako banka si s odbornou starostlivosťou preveril žalovaného ako žiadateľa o úver pred jeho poskytnutím ohľadom jeho schopnosti splácania úveru v zmysle § 7 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Pri posudzovaní bonity žalovaného pritom banka brala do úvahy: údaje zo Spoločného registra bankových informácií a Nebankového registra klientskych informácií (SRBI/NRKI) – preverení záväzkov žiadateľa a ich splácania a následne údaje poskytnuté samotným žalovaným v Žiadosti o poskytnutie úveru, údaje o príjmoch, výdavkoch a záväzkoch žiadateľa, kreditné a debetné obraty na bežnom účte klienta – v prípade klientov, pre ktorých banka dlhodobo vedie bežný účet, na základe čoho je schopná s odbornou starostlivosťou posúdiť ich bonitu. Po vyčerpaní poskytnutého úveru žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti (prestal uhrádzať jednotlivé splátky riadne a včas), a preto žalobca na základe Výzvy na predčasné splatenie úveru rozhodol o predčasnej splatnosti úveru dňa 29.12.2021 v zmysle § 565 a § 53 ods. 9 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, v súlade s Úverovou zmluvou a Obchodnými podmienkami pre úvery občanom a to po zaslaní upozornenia na omeškanie a možnosť predčasného zosplatenia Opakovaným upozornením zo dňa 26.10.2021 v znení: „Prima banka Slovensko, a.s. Vás upozorňuje, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy uplatní svoje právo vyplývajúce z § 565 Zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a požiada Vás o zaplatenie celej svojej pohľadávky.“ Výzva na predčasné splatenie úveru a opakované upozornenie boli žalovanému doručené resp. sa dostali do sféry jeho dispozície. Žalovanému bol na základe Zmluvy poskytnutý úver vo výške 1700,00 EUR; do dňa zosplatenia uhradil žalovaný na istinu sumu 223,99 EUR, na základe čoho dlžná istina ku dňu zosplatenia úveru predstavovala sumu 1476,01 EUR (poskytnutá suma 1700,00 EUR mínus splátky istiny spolu vo výške 223,99 EUR = 1476,01 EUR). Žalovaný po zosplatení úveru do dňa podania žaloby neuskutočil žiadnu úhradu. Úrok z omeškania ku dňu zosplatenia úveru predstavoval 0,84 EUR. Každá omeškaná dlžná splátka je odo dňa nasledujúceho po jej splatnosti úročená aj úrokom z omeškania vo výške 5 % p.a. Žalobca si uplatňuje aj nárok na úrok z omeškania vo výške 5 % p.a. z nezaplatenej istiny odo dňa nasledujúceho po zosplatení úveru do zaplatenia. Žalobca si uplatňuje tiež zmluvný úrok do konečnej splatnosti úveru a ide o úrok vo výške 407,99 EUR. Úrok bol vypočítaný nasledovne: celková čiastka úveru podľa zmluvy 2 345,80 EUR - poskytnutá istina 1700 EUR - poplatok za poskytnutie úveru 85 EUR - poplatok za správu úverového účtu 0 EUR - úrok zaplatený žalovaným 152,81 EUR = 407,99 EUR.

2. Okresný súd Banská Bystrica vydal dňa 24.01.2022 platobný rozkaz sp. zn. 17Up/26/2022, ktorým vyhovel žalobe žalobcu v celom rozsahu.

3. Proti vyššie uvedenému platobnému rozkazu podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu dňa 22.02.2022 odpor, v ktorom navrhol, aby súd vydaný platobný rozkaz zrušil v celom rozsahu a aby príslušný súd žalobu ako nedôvodnú zamietol a priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Žalovaný uviedol, že považuje v celom rozsahu za nedôvodný, čo odôvodňujeme nasledovne. Ako prvý dôvod nedôvodnosti platobného rozkazu považuje

to, že nebolo preukázané splnenie podmienok pre platné vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru podľa § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Aj napriek skutočnosti, že žalobca predložil tak opakované upozornenie zo dňa 26.10.2021, ako aj výzvu na predčasné splatenie úveru zo dňa 29.12.2021, nepredložil žiaden dôkaz o tom, aby boli žalovanému tieto listiny akýmkoľvek spôsobom doručené alebo aspoň odoslané. Inak povedané žalobca nepreukázal, aby predmetné listiny boli vôbec objektívne spôsobilé dostať sa do dispozičnej sféry žalovaného. Navyiac zdôrazňujeme, že žalovaný bol v danom období dlhšiu dobu v nemocnici, o čom bol žalobca informovaný zo strany brata žalovaného pána G. B., a preto aj z uvedeného dôvodu nemohlo dôjsť k prevzatíu uvedených dokumentov zo strany žalovaného. O neplatnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru pritom svedčí aj to, že žalobca nepreukázal, aby posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného predmetný spotrebiteľský úver splácať, resp., aby splnil povinnosť podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu 09.09.2020 (ďalej ako „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Z predložených listín, predovšetkým zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 09.09.2020, ako aj zo žiadosti o poskytnutie spotrebného úveru zo dňa 09.09.2020 nevyplýva, aby sa žalobca zaoberal príjmovou stránkou žalovaného. V časti údaje o príjmoch žiadateľa v rámci žiadosti o poskytnutie spotrebného úveru zo dňa 09.09.2020 sa žiadna výška príjmu neuvádza. V rubrike typ príjmu sa uvádza neuvedený a v rubrike najnižší čistý príjem sa taktiež uvádza neuvedený. Aj keď sa javí, že žalobca sa do istej miery zaoberal výdavkovou stránkou žalovaného, žiadnym spôsobom nezistil a je možné predpokladať, že ani nezisťoval jeho príjmovú stránku, resp. čistý mesačný príjem žalovaného. Žiadnym spôsobom preto nemožno urobiť záver, aby žalobca skúmal celkovú sociálno-ekonomickú situáciu žalovaného. Posledná veta cit. § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch pritom explicitne stanovuje, že za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42. V danom prípade došlo k porušeniu predovšetkým § 7 ods. 23 zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s § 7 ods. 19 ods. 20 a ods. 21 zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko vzhľadom na skutočnosť, že žalobca nezisťoval čistý príjem spotrebiteľa, nezistil hodnoty položiek na výpočet limitu pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, a preto ani neposúdil, či môže alebo nemôže poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver. Je toho názoru, že vzhľadom na uvedené ide o hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho nastupuje sankcia spočívajúca okrem iného v tom, že žalobca nie je oprávnený vyžadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. K platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru preto nemohlo dôjsť ani z uvedeného dôvodu. Ďalším dôvodom nedôvodnosti napadnutého platobného rozkazu je aj bezúčnosť a bezpoplatkovosť predmetného spotrebiteľského úveru. V intenciách vyššie uvedeného je zrejmé, že zo strany žalobcu došlo k hrubému porušeniu povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom v zmysle § 11 ods. 2 druhej vety zákona o spotrebiteľských úveroch sa v prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch považuje úver za bezúčný a bez poplatkov. Pre úplnosť konštatuje, že predmetný úver sa považuje za bezúčný a bez poplatkov aj z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. V danom prípade zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 09.09.2020 neobsahuje predovšetkým náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, resp. neobsahuje dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V súlade s § 11 ods. 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch preto absencia náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch znamená, že sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúčný a bez poplatkov. Žalobca preto nemá nárok na akékoľvek úroky alebo poplatky spojené s predmetným úverom. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti preto považujeme žalobu ako aj napadnutý platobný rozkaz za nedôvodný v celom rozsahu.

4. K podanému odporu žalovaného proti platobnému rozkazu doručil žalobca podanie, v ktorom navrhol v zmysle § 14 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní pokračovanie v konaní na miestne príslušnom okresnom súde. Žalobca ďalej uviedol, že zmysle ods. 1.1. Úverovej zmluvy, z ktorej plnenie je predmetom žaloby, banka poskytne klientovi peňažné prostriedky za podmienok uvedených v tejto zmluve, v Obchodných podmienkach pre úvery občanom - Prima banka Slovensko, a.s. a vo Všeobecných obchodných podmienkach Prima banka Slovensko, a. s., ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sú aj Obchodné podmienky pre úvery občanom (OP), a teda niektoré z náležitostí, ktoré má v zmysle právnych predpisov zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať, sú v samotnom texte zmluvy o úvere a ďalšie náležitosti sú v Obchodných podmienkach. Možnosť predčasného zosplatenia zo strany veriteľa bola upravená v prísl.

ustanoveniach OP účinných v rozhodnom čase (boli priložené k žalobe), konkrétne najmä: ods. 2.10 bod: 2.10.1 PREDČASNÁ SPLATNOSŤ: Ak nastane akákoľvek zmena okolností, môže banka vyzvať klienta na predčasné splatenie úveru. Doručením výzvy na predčasné splatenie úveru sa všetky čiastky, ktoré sú dlžné podľa zmluvy o úvere (istina aj príslušenstvo) stanú splatné okamžite alebo v deň určený bankou vo výzve adresovanej klientovi. Banka môže určiť, že predčasne splatnou sa stane iba časť dlžných čiastok. OP sú súčasťou zmluvy, a to jednak vzhľadom na text zmluvy, ktorý OP uvádza ako neoddeliteľnú súčasť zmluvy, s ktorým textom zmluvy žalovaný vyslovil súhlas svojím podpisom, ďalej tiež s odkazom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti H. E. zo dňa 9.11.2016, podľa ktorého: Zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument a v neposlednom rade s ohľadom na ust. § 273 obchodného zákonníka v spojení s povahou úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu (§261 ods. 6 písm. d) obchodného zákonníka), ktorý výslovne možnosť úpravy povinností zo zmluvy v obchodných podmienkach umožňuje. Klient preštudovanie zmluvnej dokumentácie a súhlas s ňou potvrdil svojím podpisom na zmluve, t.j. preukázateľne sa oboznámil so zmluvnou dokumentáciou upravujúcou daný zmluvný vzťah. Po vyčerpaní poskytnutého úveru žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti (prestal uhrádzať jednotlivé splátky riadne a včas), a preto žalobca na základe Výzvy na predčasné splatenie úveru rozhodol o predčasnej splatnosti úveru dňa 29.12.2021 v zmysle § 565 a § 53 ods. 9 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, v súlade s Úverovou zmluvou a Obchodnými podmienkami pre úvery občanom a to po zaslaní upozornenia na omeškanie a možnosť predčasného zosplatnenia Opakovaným upozornením zo dňa 26.10.2021 v znení: „Prima banka Slovensko, a.s. Vás upozorňuje, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy uplatní svoje právo vyplývajúce z § 565 Zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a požiada Vás o zaplatenie celej svojej pohľadávky.“ Výzva na predčasné splatenie úveru a opakované upozornenie boli žalovanému doručené resp. sa dostali do sféry jeho dispozície. Žalobca v prílohe zaslal súdu doručky k Výzve na predčasné splatenie aj k Opakovanému upozorneniu. K povinnosti podľa § 7 ods. 1,2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch žalobca uvádza, že žalobca pri posudzovaní bonity bral do úvahy údaje zo Spoločného registra bankových informácií a Nebankového registra klientskych informácií (SRBI/NRKI) – preverení záväzkov žiadateľa a ich splácania, údaje poskytnuté samotným žalovaným v Žiadosti o poskytnutie úveru - údaje o príjmoch, výdavkoch a záväzkoch žiadateľa, kreditné a debetné obraty na bežnom účte klienta – v prípade klientov, pre ktorých banka dlhodobo vedie bežný účet, na základe čoho je schopná s odbornou starostlivosťou posúdiť ich bonitu. Zákonné podmienky uvedené v ustanovení § 7 ods. 43 Zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov boli v danom prípade naplnené, keďže banka viedla účet žalovaného pred poskytnutím úveru od roku 2005 a na účet žalovaného bol preukázateľne zasielaný mesačný príjem – žalobca predkladá ako prílohu výpisy z osobného účtu za 7 mesiacov pred poskytnutím úveru, z ktorých vyplýva, že na účet žalovaného bol mesačne zasielaný príjem. Žalovaný poukázal na absenciu náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. d) Zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, musí zmluva obsahovať ako povinnú náležitosť dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalobca však zároveň dáva súdu do pozornosti, že v zmysle predmetného zákona účinného v rozhodnom čase zmluva nemusí ako podstatnú náležitosť obsahovať aj údaj o konečnej splatnosti. Z uvedeného znenia zákona nie je možné vyvodit' jednoznačný záver, že doba trvania zmluvy musí byť definovaná konkrétnym spôsobom (t. j. napr. konkrétnym dátumom). Doba trvania zmluvy je možné celkom jednoznačne vyvodit' z bodu 1.2. zmluvy Základné podmienky, kde je uvedený termín splatnosti 1. Anuitnej splátky 24.9.2020 údaj o počte anuitných splátok 72 a údaj o tom, že periodicita anuitných splátok je mesačná a teda vzhľadom na uvedené parametre je kombinácia týchto údajov dostatočným určením doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Podstatou zákonnej požiadavky na uvedenie tohto údajja je predovšetkým to, aby si spotrebiteľ bol vedomý toho, dokedy bude musieť spotrebiteľský úver splácať. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú aj Obchodné podmienky pre úvery občanom, ktoré v bode 2.13.4 uvádzajú Ďalšie spôsoby zániku zmluvy – „zmluva o úvere zanikne uplynutím doby, na ktorú bola uzatvorená, t.j. splnením všetkých záväzkov klienta“. Podľa nášho názoru ide o ďalšie konkrétne určenie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalobca na záver poukazuje na skutočnosť, že žalovaný nepoprel tvrdenia žalobcu v žalobe, a teda skutkové tvrdenia žalobcu v žalobe sa považujú za nesporné. Podľa § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

5. Dňa 07.03.2022 bola predmetná vec postúpená tunajšiemu súdu ako miestne príslušnému na konanie a rozhodnutie vo veci.

6. Dňa 05.04.2022 žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu doručil súdu svoje vyjadrenie vo veci, v ktorom uviedol, že vo vzťahu k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru žalobca poukazuje na § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších právnych predpisov a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s príslušnými ustanoveniami úverovej zmluvy a obchodných podmienok. V ďalšom žalobca konštatuje, že žalobca na základe Výzvy na predčasné splatenie úveru zo dňa 29.12.2021 rozhodol o predčasnej splatnosti úveru, pričom žalovaný mal byť na možnosť predčasného splatenia úveru upozornený Opakovaným upozornením zo dňa 26.10.2021 a uvedené mu malo byť doručené, resp. sa malo dostať do sféry jeho dispozície. Žalobca pritom predložil ako dôkaz doručenkú k oboj dokumentom. Z doručenký k Opakovanému upozorneniu zo dňa 26.10.2021 však vyplýva, že žalovanému uvedený dokument doručený nebol. Opakovane pritom zdôrazňujeme, že žalovaný bol v danom období dlhšiu dobu v nemocnici, o čom bol žalobca informovaný zo strany brata žalovaného pána A. G. B., F.. Žalobca sa následne, keď bol bratom žalovaného informovaný o tom, že sa žalovaný nachádza v nemocnici, ani len nepokúsil opätovne zaslať žalovanému predmetnú zásielku v čase, kedy už v nemocnici nebol a tak si riadne splniť notifikačnú povinnosť podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ale rovno vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. Brat žalovaného sa navyše pokúšal zistiť od žalobcu údaje ohľadom výšky dlhu, bankového účtu ako aj variabilného symbolu za účelom doplatenia dlhu, avšak uvedené informácie mu zo strany žalobcu poskytnuté neboli. Na základe uvedeného sme preto toho názoru, že s poukazom na nesplnenie si tzv. notifikačnej povinnosti zo strany žalobcu, normatívne vyjadrenej v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, nedošlo k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Žalobca k prevereniu schopnosti žalovaného splácať spotrebiteľský úver poukazuje predovšetkým na to, že bral do úvahy údaje zo Spoločného registra bankových informácií a Nebankového registra klientskych informácií, údaje poskytnuté samotným žalovaným v žiadosti o poskytnutie úveru a kreditné a debetné obraty na účte. Z uvedených skutočností a dokladov však nevyplyva, aby sa žalobca zaoberal príjmovou stránkou žalovaného. Aj napriek skutočnosti, že z predložených výpisov z účtu vyplýva, že na účet žalovaného bol zasielaný mesačný príjem bolo namieste, najmä s prihliadnutím na jeho veľkú variabilitu a nepravidelnosť (napr. za mesiac august 2020 bol žalovanému pripísaný príjem v sume 328,- € a v mesiaci marec 2020 nebol žalovanému pripísaný dokonca žiaden príjem), aby sa žalobca pokúsil zisťovať reálny priemerný mesačný príjem žalovaného, tak, aby mohol s odbornou starostlivosťou vyhodnotiť schopnosť žalovaného tento spotrebiteľský úver v zmysle § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu 09.09.2020 splácať. Zo žiadosti o poskytnutie spotrebného úveru zo dňa 09.09.2020 však nevyplyva, aby sa žalobca zaoberal príjmovou stránkou žalovaného. V časti údaje o príjmoch žiadateľa v rámci žiadosti o poskytnutie spotrebného úveru zo dňa 09.09.2020 sa žiadna výška príjmu neuvádza. V rubrike typ príjmu sa uvádza neuvedený a v rubrike najnižší čistý príjem sa taktiež uvádza neuvedený. Možno teda uzavrieť, že žalobca nezisťoval ani konkrétnu výšku príjmu, ani typ príjmu, a dokonca ani najnižší čistý príjem žalovaného. Posledná veta § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch pritom explicitne stanovuje, že za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42. V danom prípade došlo k porušeniu predovšetkým § 7 ods. 23 zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s § 7 ods. 19, ods. 20 a ods. 21 zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko vzhľadom na skutočnosť, že žalobca nezisťoval čistý príjem spotrebiteľa, nezistil hodnoty položiek na výpočet limitu pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, a preto ani neposúdil, či môže alebo nemôže poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver. Aj keď sa javí, že žalobca sa do istej miery zaoberal výdavkovou stránkou žalovaného, žiadnym spôsobom nezistil jeho skutočnú príjmovú stránku, resp. čistý mesačný príjem žalovaného. Nemožno preto urobiť záver, aby žalobca skúmal celkovú sociálno-ekonomickú situáciu žalovaného. Argumentácia žalobcu poukazom na § 7 ods. 43 zákona o spotrebiteľských úveroch obstať nemôže. Hypotéza § 43 ods. 17 zákona o spotrebiteľských úveroch predpokladá prípad, kedy je výška spotrebiteľského úveru určená vopred bez aktívnej účasti spotrebiteľa. V danom prípade však zo žiadosti o poskytnutie spotrebného úveru zo dňa 09.09.2020 vyplýva, že žalovaný ako spotrebiteľ výslovne žiadal o poskytnutie úveru vo výške 1.700,- €. Nemožno preto hovoriť o tom, aby bola výška úveru určená vopred bez aktívnej účasti žalovaného ako spotrebiteľa, keďže jednak takáto skutočnosť preukázaná nebola a zároveň zo žiadosti o poskytnutie úveru zo dňa 09.09.2020 možno vyvodit' skôr opak. Navyše § 43 ods. 7 zákona o spotrebiteľských úveroch konštatuje povinnosť overovať informácie súvisiace s príjmom spotrebiteľa v Sociálnej poisťovni, avšak neneguje povinnosť tento príjem náležitým spôsobom zistiť. Žalobca však žiadnym relevantným spôsobom tento príjem nezisťoval a dokonca zo žiadosti o poskytnutie úveru zo dňa 09.09.2020 vyplýva, že žalobca sa uspokojil s tým, že sa v podanej žiadosti žiadna výška príjmu neuvádza, neuvádza sa ani typ príjmu a dokonca ani najnižší čistý príjem. Veriteľ v zmysle ust. § 7 a 11 zákona o spotrebiteľských úveroch je pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať na zreteľ ako existujúcu situáciu klienta, najmä

jeho príjmy a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná na splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde pritom o získanie 100 % istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ napr. dostane výpoveď z pracovného pomeru alebo dlhodobu ochorenie. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu zákona vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie si má veriteľ zabezpečiť sám, a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácie dodaných spotrebiteľom a samozrejme ním aj preukázaných, tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet, a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje. (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 22Co/107/2018) Konštatuje, že z tohto pohľadu je nutné vyhodnotiť skúmanie bonity žalovaného zo strany žalobcu ako úplne formalistické. Ust. § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch sa má pritom vykladať tak, že bonita dlžníka musí byť skúmaná cez zisťovanie jeho príjmov a výdavkov, ako aj jeho lustráciou cez príslušné databázy, pričom nevykonanie jedného z týchto postupov znamená hrubé porušenie odbornej starostlivosti. (rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/53/2019, 22Co/107/2018, 7Co/126/2016 a 12Co/107/2019) V intenciách vyššie uvedeného je preto toho názoru, že ide o hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, čo v spojení s § 11 ods. 2 prvej vety zákona o spotrebiteľských úveroch znamená, že nastupuje sankcia spočívajúca okrem iného v tom, že žalobca nie je oprávnený vyžadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Zároveň, keďže zo strany žalobcu došlo k hrubému porušeniu povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, v zmysle § 11 ods. 2 druhej vety zákona o spotrebiteľských úveroch sa v prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch považuje úver za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca vo vzťahu k absencii náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch konštatuje, že táto obsahuje dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere s tým, že túto je možné vyvodiť z bodu 1.2. zmluvy, kde je uvedený termín splatnosti 1. anuitnej splátky 24.09.2020 a údaj po počte splátok. Takýto údaj však v zmluve jasne a zreteľne uvedený nie je. Domnieva sa teda, že nie je v súlade s princípom ochrany spotrebiteľa, ak veriteľ predkladá spotrebiteľovi zmluvu, ktorá na zistenie podstatných otázok splácania úveru vyžaduje výpočty, tzn. dobu trvania zmluvy musí byť označená presným a zrozumiteľným časovým údajom. Navyše vychádzajúc aj z judikatúry súdov k zmluvám o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 30.04.2018, teda do doby účinnosti zákona č. 279/2017 Z. z., ako novely zákona o spotrebiteľských úveroch, kedy bola v súlade s § 9 ods. 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch obligatórnou náležitosťou doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, je zrejmé, že zo znenia predmetného ustanovenia nie je možné urobiť záver, že postačuje len samotná konečná splatnosť úveru, s odôvodnením, že spotrebiteľ si môže poľahky vypočítať dobu trvania z uvedenia prvej splátky úveru, príp. počtu splátok a termínu konečnej splatnosti úveru. Nestotožňujeme sa preto s argumentáciou žalobcu v tomto smere a judikatúra všeobecných súdov SR nie je v tomto smere taká jednoznačná, ako sa snaží žalobca naznačiť. Navyše žalobca poukazuje na judikatúru, ktorá sa do veľkej miery týka absencie termínu konečnej splatnosti a nie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. S poukazom na uvedené sa domnieva, že náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, v prípade zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 09.09.2020 absentuje. Vzhľadom na všetky vyššie uvádzané skutočnosti je zrejmé, že vyhlásenie predčasnej splatnosti zo strany žalobcu nie je

platným právnym úkonom z dôvodu toho, že nedošlo k riadnemu splneniu si notifikačnej povinnosti v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, vyhlásenie predčasnej splatnosti zo strany žalobcu nie je platným právnym úkonom aj z dôvodu nedostatočného posúdenia bonity žalovaného, a to vzhľadom na absenciu zisťovania príjmu žalovaného zo strany žalobcu, čím došlo k porušeniu predovšetkým § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a § 7 ods. 23 zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s § 7 ods. 19 ods. 20 a ods. 21 zákona o spotrebiteľských úveroch, čo zároveň v zmysle § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch znamená, že sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, resp. dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, čo v súlade s § 11 ods. 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch znamená, že sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Domnieva sa, že ak poskytnutý spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov a zároveň predčasnému vyhláseniu predčasnej splatnosti úver (a teda strate výhody splátok) nedošlo, má žalobca právo maximálne na dlžnú sumu istiny úveru. Vzhľadom na skutočnosť, že v tomto prípade ide o anuitnú splátku (v rámci ktorej pomer istiny a príslušenstva nie je konštantný ale neustále sa mení) nie je možné bez rozpisu rozpis jednotlivých splátok na istinu a príslušenstvo ustáliť celkovú dlžnú sumu. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť a tiež aby mu súd priznal nárok na náhradu trov konania.

7. Dňa 11.05.2022 bolo súdu doručené vyjadrenie žalobcu, v ktorom uviedol, že žalovaný nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by podporovali jeho tvrdenia, že v čase zaslania Opakovaného upozornenia zo dňa 26.10.2021 informoval žalobcu o jeho údajnej hospitalizácii. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že nie je povinnosťou žalobcu preverovať a zisťovať dôvody neprevzatia zásielky žalovaným. Žalobca žalovanému riadne zaslal Opakované upozornenie zo dňa 26.10.2021, čo žalobca v konaní aj preukázal, a to, že si žalovaný zásielku neprevzal, nie je možné pripísať v neprospech žalobcu. Žalobca má za to, že doručovaný právny úkon sa stal právne perfektným a vyvolal zamýšľané právne následky aj v prípade, že sa adresát vyhýba prevzatiu zásielky, príp. zmari jej doručenie hoci i z nedbanlivosti (Rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 5CoCsp/1/2022 zo dňa 25.1.2022). Je potrebné poukázať na požiadavku právnej istoty žalobcu v tom zmysle, že ak sa adresát mal možnosť (príležitosť) oboznámiť s prejavom vôle, ale sa tak nestalo, prejav vôle sa považuje za účinný. K tvrdeniu žalovaného, že sa jeho brat pokúšal zistiť informácie ohľadom dlhu žalovaného, žalobca uvádza, že v zmysle zákona o bankách je žalobca (banka) povinný dodržiavať bankové tajomstvo a informácie, ktoré sú predmetom bankového tajomstva utajovať a chrániť. Žalobca trvá na tom, že došlo k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Žalovanému bol v zmysle zmluvy zo dňa 9.9.2020 poskytnutý úver na základe predschváleného limitu úveru 1700 Eur, keďže banka dlhodobo viedla bežný účet pre žalovaného, posúdila kreditné a debetné obraty, finančnú situáciu žalovaného, na základe čoho následne žalovanému predpripravila ponuku úveru. To, že bol žalovanému poskytnutý úver ako predschválený, vyplývaj aj z dôkazov, ktoré žalobca už súdu predložil - Výpisy z osobného účtu žalovaného, konkrétne výpis z osobného účtu žalovaného IBAN I. za mesiac 8/2020. V závere tohto výpisu z účtu bolo uvedené: "Vážený klient, pripravili sme pre Vás ponuku na naše výhodné produkty: Pôžičku vo výške 1700 Eur. Stačí, ak splníte podmienky poskytnutia a požiadate o úver na ktorejkoľvek pobočke Prima banky Slovensko, a.s. Ponuka platí do 30.9.2020." Z tohto dôkazu jednoznačne vyplýva, že výška úveru bola určená vopred a to 1700 Eur. Podmienkou poskytnutia úveru bola aj žiadosť klienta o takýto úver. Žalovaný o úver požiadal v lehote platnosti ponuky, a teda nie je možné stotožniť sa so záverom žalovaného, že výška úveru nebola určená vopred. Keďže išlo o spotrebiteľský úver, ktorého výška bola určená vopred bez aktívnej účasti spotrebiteľa, žalobca nemal povinnosť overovať informácie súvisiace s príjmom spotrebiteľa v Soc. poisťovni (tak ako to vyplýva z ust. § 43 ods. 7 zák. č. 129/2010 Z.z.), pretože jednak žalovaný bol klientom žalobcu viac ako 6 mesiacov a jednak preukázateľne zistil informácie o platobných operáciách žalovaného, ktoré bolo možné objektívne považovať za príjem žalovaného. Žalobca konal pri posúdení bonity žalovaného s odbornou starostlivosťou, keď vykonal dopyt do úverového registra, zistil informácie o platobných operáciách žalovaného, ktoré boli možné objektívne považovať za príjem žalovaného a vychádzal tiež z údajov uvedených v žiadosti o úver. Úver nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov a žalobca bol oprávnený pristúpiť k jednorazovému splateniu úveru. Žalobca odkazuje na Rozhodnutie NSSR č. 7Cdo/277/2021 zo dňa 21.4.2022; dovolací súd zo spisu zistil, že na základe úverovej zmluvy uzatvorenej stranami sporu bol žalobkyňou žalovanej poskytnutý bezúčelový úver vo výške 6.800,- eur, s ročnou úrokovou sadzbou vo výške 14,9 %, s ročnou percentuálnom mierou nákladov (RPMN) 16,78 %, priemernou hodnotou RPMN 12,45 % a celkovou čiastkou splatnou spotrebiteľom vo výške 13.314,- eur, s mesačnou splátkou 108,96 eur, splatnou v 11. deň v kalendárnom mesiaci. Klient sa zaväzuje, že celý úver s príslušenstvom bude uhradený do 120 mesiacov odo dňa podpisu úverovej zmluvy, pričom banka vykoná poslednú splátku v deň uvedený v bode 5.2. (v 11.

deň kalendárneho mesiaca) posledného mesiaca tejto lehoty. Dovolací súd má za to, že priamo v texte predmetnej úverovej zmluvy v rámci bodov 5 je podľa dostatočne jasne, určito a zrozumiteľne definovaný termín splatnosti 1. splátky a rovnako je z tohto bodu zrejmý aj dátum konečnej splatnosti úveru, t. j. poslednej úverovej splátky, a to aj pre priemerného spotrebiteľa, t. j. 120 mesiacov odo dňa podpisu úverovej zmluvy. NSSR konštatoval, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení v dobe uzavretia zmluvy umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné uvedenie požadovaných informácií vo vzťahu ku každej náležitosti (t. j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. c) Smernice, v zmysle ktorého zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza dĺžku trvania zmluvy o úvere. Na základe vyššie uvedeného najnovšieho rozhodnutia NSSR je potrebné dospieť k záveru, že zmluva obsahuje náležitosť podľa §9 ods. 2 písm. d) zák. č. 129/2010 Z. z., a teda úver nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca navrhuje, aby súd rozhodol v zmysle žaloby a vyjadrení žalobcu.

8. Svedok, G. B., nar. XX.XX.XXXX, na pojednávaní súdu dňa 22.09.2022 vypovedal, že žalovaný je jeho brat. Žalovaný mal podľa svedka potrebovať lekársku pomoc, keď sa dostal do Pezinku. Prvý mesiac bol žalovaný v takom stave, že s ním nebol možný kontakt, a to aj kvôli pandémie spôsobenej ochorením COVID-19, preto ho nebolo možné osobne navštíviť. Žalovaný používa svedkovu e-mailovú schránku, a preto sa stalo, že svedok si prečítal upozornenie z banky, že žalovaný neuhradil splátky úveru, preto mu chcel svedok pomôcť, vybavil generálnu plnú moc. Chcel žalovanému pomôcť a dlh uhradiť, preto v novembri 2021 upovedomil pobočku žalobcu v Pezinku o situácii, v ktorej sa žalovaný nachádza. Žalobca však nevyhovel žiadosti svedka, ktorou zisťoval platobné údaje na úhradu dlhu žalovaného. Žalobca svedka odkázal na právne oddelenie, ktoré ale svedkovi relevantné údaje neposkytlo, o čom predložil súdu e-mailovú komunikáciu, splnomocnenie a potvrdenie liečebne z Pezinka ako dôkazy. Žalovaného pustili z liečebne dňa 03.01.2022, pričom so svedkom sa šli do banky na ďalší deň informovať o úvere a chceli uhradiť celý dlh žalovaného. To však už nebolo vo finančných možnostiach svedka.

9. Dňa 15.11.2022 žalobca doručil súdu doplnujúce podanie vo veci, v ktorom uviedol, že žalovaný nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by podporovali jeho tvrdenia, že v čase zaslania Opakovaného upozornenia zo dňa 26.10.2021 informoval žalobcu o jeho hospitalizácii. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že nie je povinnosťou žalobcu preverovať a zisťovať dôvody neprevzatia zásielky žalovaným. Žalobca žalovanému riadne zaslal Opakované upozornenie zo dňa 26.10.2021, čo žalobca v konaní aj preukázal, a to, že si žalovaný zásielku neprevzal, nie je možné pripísať v neprospech žalobcu. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že žalovaný bol v omeškaní so splácaním úveru už so splátkou splatnou dňa 24.9.2021, čo vyplýva aj z dôkazu – Stav omeškaných splátok na úvere. Keďže neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli aj Obchodné podmienky pre úvery občanom, žalovaný bol už v čase uzatvorenia zmluvy uzrozumený, že v prípade, ak klient nezaplatí ktorúkoľvek čiastku dlžnú podľa zmluvy o úvere ani do 3 mesiacov po lehote jej splatnosti, má veriteľ právo vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru (bod 2.9 písm. a) a 2.10.1 OP). Samotnej hospitalizácii žalovaného musela predchádzať objednávka na liečbu, a teda žalovaný vopred vedel, že bude hospitalizovaný a mohol podniknúť všetky potrebné kroky na to, aby žalobcovi oznámil zmenu adresy na doručovanie písomností (napr. uviesť ako korešpondenčnú adresu svojho brata alebo zariadenia, kde mal byť hospitalizovaný) a na to, aby splnomocnil inú osobu, aby konala v jeho mene a podobne. V nadväznosti na uvedené a k tvrdeniu žalovaného, že sa jeho brat pokúšal zistiť informácie ohľadom dlhu žalovaného, žalobca uvádza, že v zmysle zákona o bankách je žalobca (banka) povinný dodržiavať bankové tajomstvo a informácie, ktoré sú predmetom bankového tajomstva utajovať a chrániť. Podľa bodu 2.4 VOP za klienta môže konať jeho zástupca na základe plnomocenstva. Klient koná buď priamo (fyzická osoba koná priamo, ak koná osobne; právnická osoba koná priamo, ak v jej mene koná jej štatutárny orgán prípadne iná zákonom určená osoba) alebo nepriamo prostredníctvom zástupcu. Ak za klienta koná zástupca (na základe zákona alebo na základe plnej moci), musí predložiť doklad, z ktorého je zrejmé oprávnenie na zastupovanie, a preukázať svoju totožnosť (bod 2.3 VOP). Klient musí bez zbytočného odkladu oznámiť banke každú zmenu adresy, telefónneho čísla a emailovej adresy, na ktoré sa mu doručujú písomnosti a oznámenia banky, inak bude banka považovať posledné klientom oznámené kontaktné údaje pre doručovanie za aktuálne (bod 19.8 VOP). Konanie žalovaného sa teda javí ako účelové s cieľom navodiť dojem, že žalobca nepostupoval pri zosplatení úveru v súlade so zákonom, hoci bol to práve žalovaný, kto si neplnil svoje zmluvné povinnosti, kto si nezabezpečil plnomocnenstvo, na základe

ktorého by namiesto žalovaného konal jeho zástupca, kto neuviedol žalobcovi prípadnú zmenu adresy na doručovanie. Režim doručovania hmotnoprávných úkonov sa spravuje ustanovením § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka (tzv. teória dôjdenia) – pri hmotnoprávných úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti zachytávajúcej právny úkon. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka, resp. celkovo v oblasti súkromného práva predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t.j. že sa dostane do sféry jeho dispozície – už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Slovné spojenie „dostane do jeho dispozície sféry“ nemožno vykladať v zmysle procesnoprávných predpisov. Je ním potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória i súdna prax takou možnosťou chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávného úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy dorúčením listu či telegramu, obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takej zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávného úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Prítom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávného úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah. Žalobca má za to, že účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka, resp. celkovo v oblasti súkromného práva predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t.j. že sa dostane do sféry jeho dispozície – už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Slovné spojenie „dostane sa do jeho dispozície sféry“ je potrebné chápať ako objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Žalobca si dovoľuje uviesť, že rozhodujúce je objektívne hľadisko, t.j. ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právného úkonu obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Dôjdením prejavu vôle do dispozície adresáta sa završuje proces účinného doručenia právného úkonu a od tohto momentu je právny úkon pre konajúci subjekt záväzný a nemožno ho jednostranne odvolať. Zásielka Opakované upozornenie bola uložená na pošte dňa 2.11.2021. Od uvedeného okamihu sa zásielka dostala do sféry dispozície žalovaného a na základe vyššie uvedeného začal tento úkon pôsobiť voči žalovanému. Na základe týchto dôkazov je jednoznačne preukázané, že žalobca žiadnym spôsobom neporušil príslušné predpisy. Riadne doručil všetky relevantné dokumenty žalovanému na adresu uvedenú žalovaným. Zmenu adresy žalovaný žalobcovi neoznámil, pričom táto povinnosť mu vyplýva z bodu 2.3 VOP. Právna konštrukcia doručovania upravená týmto ustanovením § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka zabezpečuje spravodlivé vyvažovanie záujmov zmluvných strán. Adresátovi právného úkonu poskytuje možnosť oboznámiť sa s obsahom právného úkonu a taktiež istotu, aby účinky daného právného úkonu nenastali bez toho, že mu to nebolo umožnené. Subjekt realizujúci právny úkon má na druhej strane istotu, že doručovaný právny úkon sa stane právne perfektným a vyvolá zamýšľané právne následky aj v prípade, že sa adresát vyhýba prevzatíu zásielky, príp. zmarí jej doručenie hoci i z nedbanlivosti (napr. zmenou doručovacej adresy bez oznámenia tejto skutočnosti druhej zmluvnej strane, nedostatočným označením poštovej schránky a pod.). Je potrebné poukázať na požiadavku právnej istoty na strane adresáta, aby sa mohol s prejavom vôle oboznámiť, ale zároveň sa chráni aj právna istota odosielateľa v tom zmysle, že ak sa adresát mal možnosť (príležitosť) oboznámiť s prejavom vôle, ale sa tak nestalo, prejav vôle sa považuje za účinný. Spoločný register bankových informácií (SRBI) predstavuje databázu údajov, resp. informačný systém vytvorený na základe informácií, ktoré poskytujú banky spoločnosti Slovak Banking Credit Bureau, s.r.o, ako prevádzkovateľovi SRBI v súlade s §92a zák. č. 483/2001 Z.z. za účelom uzatvárania a vykonávania obchodov s klientmi a za účelom preverovania bonity, dôveryhodnosti a platobnej disciplíny ich klientov. Databáza registra obsahuje pozitívne aj negatívne údaje o všetkých úverových produktoch poskytnutých klientom účastníckych bánk vrátane ich histórie. Od roku 2015 je plne platná výmena informácií medzi Spoločným registrom bankových informácií (SRBI) a Nebankovým registrom klientskych informácií (NRKI). Veriteľ posúdil schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na údaje získané zo Spoločného registra bankových informácií (SRBI). Veriteľ dňa 9.9.2020 vykonal dopyt do SRBI, pričom na základe dopytu získal report údajov o existujúcich operáciách a taktiež prehľad všetkých operácií nazvaný CREDIT REPORT - ANALYTIC (Credit report - analytic bol súdu už predložený ako dôkaz, ktorý tvoril prílohu žaloby). V prílohe tohto podania žalobca prikladá dôkaz o realizovaní dopytu do SRBI dňa 9.9.2020. Na základe CREDIT REPORT - ANALYTIC žalobca posúdil schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Z uvedeného vyplynulo, že žalovaný mal 1 existujúci úver s výškou mesačnej splátky 82 Eur, pričom na danom úvere žalovaný nebol v omeškaní so žiadnou splátkou tohto úveru. Výška výdavkov žalovaného na peňažné záväzky (splátky) ku dňu poskytnutia úveru predstavovala 113,40 Eur (výška mesačnej splátky úveru v zmysle Credit report analytic 82 Eur + výška mesačnej

splátky v zmysle úverovej zmluvy, ktorá je predmetom tohto konania 31,40 Eur, t.j. $82+31,40 = 113,40$ Eur). Žalovanému bol poskytnutý úver ako predsčválený úver, ktorého výška bola určená vopred bez aktívnej účasti spotrebiteľa a na základe historických údajov o finančnej situácii spotrebiteľa získaných z interných zdrojov veriteľa o platobných operáciách, ktoré je možné doplniť o ďalšie informácie z interných zdrojov alebo externých zdrojov, keďže žalobca viedol pre žalovaného osobný účet č. I. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX (od roku 1996 bol žalovaný klientom žalobcu). Žalobca teda nebol povinný získavať informácie súvisiace s príjmom spotrebiteľa v Sociálnej poisťovni, tak ako to vyplýva z ust. § 7 ods. 43 zák. č. 129/2010 Z.z.: Pri spotrebiteľskom úvere, ktorého výška je určená vopred bez aktívnej účasti spotrebiteľa a na základe historických údajov o finančnej situácii spotrebiteľa získaných z interných zdrojov veriteľa o platobných operáciách, ktoré je možné doplniť o ďalšie informácie z interných zdrojov alebo externých zdrojov, banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky) nemajú povinnosť overovať informácie súvisiace s príjmom spotrebiteľa v Sociálnej poisťovni, ak a) spotrebiteľ je ich klientom) viac ako šesť mesiacov, b) banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky) vedia preukázateľne zistiť informácie o platobných operáciách, ktoré možno objektívne považovať za príjem spotrebiteľa. V zmysle ust. § 41 zák. č. 129/2010 Z.z. Národná banka Slovenska vydala dňa 14.11.2017 Opatrenie č. 10/2017, ktorým sa ustanovili podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s účinnosťou od 01.01.2018 (ďalej aj len ako Opatrenie NBS č. 10/2017). Podľa opatrenia Národnej banky Slovenska č. 10/2017 z 14. novembra 2017, ktorým sa ustanovili podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (oznámenie č. 306/2017 Z. z.) v znení opatrenia č. 6/2018 (oznámenie č. 168/2018 Z. z.) a v znení opatrenia č. 9/2019 (oznámenie č. 502/2019 Z. z.). Výška príjmov žalovaného na základe kreditných obrátov na účte za obdobie posledných troch mesiacov bola vo výške 1130,15 Eur. Kreditné obraty za obdobie 6/2020 boli vo výške 1234,37 Eur, kreditné obraty za obdobie 7/2020 boli vo výške 1826,99 Eur a za obdobie 8/2020 boli vo výške 329,08 eur (priemer predstavuje $1234,37 \text{ Eur} + 1826,99 \text{ Eur} + 329,08 \text{ EUR} / 3 = 1130,15 \text{ Eur}$). Žalobca v prílohe prikladá výpisy z účtu žalovaného za posledné tri mesiace pred poskytnutím úveru (v úvode výpisov sú uvedené kreditné obraty). Spolu výdavky na peňažné záväzky (splátky žalovaného v zmysle Credit report analytic plus nová splátka v zmysle zmluvy č. 743795) boli vo výške 113,40 Eur (už uvedené v texte vyššie). Náklady na zabezpečenie základných životných potrieb žalovaného boli vo výške 312,91 Eur (suma životného minima, ak ide o jednu plnoletú fyzickú osobu 214,83 Eur + jedno nezaopatrené dieťa 98,08 Eur). Žalovaný v Žiadosti o poskytnutie úveru uviedol, že jeho počet vyživovaných detí je 1. V zmysle výpočtu limitu ukazovateľa schopnosti splácať úver: $113,40 \text{ Eur výdavky na peňažné záväzky spotrebiteľa} = 0,231; 1130,15 \text{ Eur príjem} - /312,91 \text{ Eur životné minimum} + \text{zvýšenie o } 40\% \text{ rozdielu medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa (1130,15 Eur) a životným minimom spotrebiteľa (312,91 Eur) } 326,90 \text{ Eur} / \text{ t.j. } 490,34 \text{ Eur celková výška nákladov na zabezpečenie zákl. život. potrieb (1130,15 Eur} - 639,81 = 490,34 \text{ Eur}$). Limit ukazovateľa schopnosti splácať úver bol vo výške 0,231 a teda menší ako hodnota 1. Na základe uvedeného je zrejmé, že žalobca si splnil zákonom požadovanú povinnosť pri posudzovaní schopnosti splácať úver pred poskytnutím úveru.

10. Tunajší súd rozsudkom č.k. 10Csp/10/2022-174 zo dňa 15. decembra 2022 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.476,01 EUR do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, spolu so zmluvným úrokom vyčísleným vo výške 407,99 EUR, úrokom z omeškania vyčísleným vo výške 0,84 EUR a úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.476,01 EUR od 30.12.2021 do zaplata. Na odvolanie žalovaného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa v tomto konaní domáha od žalovaného zaplata spotrebiteľského úveru, ktorý od neho žalovaný čerpal a ktorý vyhlásil za predčasne splatný z dôvodu porušenia povinnosti žalovaného splácať úver riadne a včas. Žalovaný v priebehu konania v prvom rade namietal, že spotrebiteľský úver nebol zo strany žalobcu vyhlásený za predčasne splatný v súlade so zákonom /§ 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka/, keď žalovanému neboli doručená ani upozornenia žalobcu na možnosť využitia práva na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru /podmienka vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka/ ani samotné vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. V čase doručovania týchto listín sa totiž nezdržiavala na adrese, na ktorú mu žalobca doručoval tieto listiny, pretože bol hospitalizovaný v psychiatrickej nemocnici /od 06.10.2021 do 03.01.2022/. Za účelom preukázania týchto svojich tvrdení navrhol súdu prvej inštancie vykonať dokazovanie výsluchom žalovaného, svedka A. G. B., F. - brata žalovaného a v písomnom podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 29.11.2022 aj listinným dôkazom - predbežnou prepúšťacou správou zo dňa 31.12.2021. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že k mimoriadnej splatnosti spotrebiteľského úveru poskytnutého žalobcom žalovanému súd konštatuje, že táto bola

vyhlásená ku dňu 29.12.2021 o čom žalobca zaslal žalovanému list z rovnakého dátumu. Tomuto predchádzalo opakované upozornenie žalobcu doručované žalovanému listom zo dňa 26.10.2021, v ktorom žalovaný informoval žalovaného, že je v omeškaní so zaplatením splátok úveru, a tiež ho upozornil, že pokiaľ k úhrade tohto dlhu nedôjde, žalobca vyhlási mimoriadnu (predčasnú) splatnosť celého zostatku úveru. Žalobca predložil súdu dôkazy, že uvedené listové zásielky žalovanému doručoval, kedy boli dňa 02.11.2021 a 04.01.2022 uložené na pošte z dôvodu neprevzatia zásielky v odbernej lehote žalovaným. Z vykonaného dokazovania výsluchom svedka, brata žalovaného, je zrejmé, že tento mal od žalovaného udelenú generálnu plnú moc, o situácii vedel, o čom svedčí jeho tvrdenie o komunikácii so zástupcami žalobcu a ochota zaplatiť žalobcom vyčíslenú dlžnú sumu, pričom tento zároveň uviedol, že žalobca mal byť z liečebného zariadenia prepustený dňa 03.01.2022, teda skôr, ako bola zásielka žalobcu adresovaná žalovanému uložená na pošte dňa 04.01.2022, a teda bolo možné, aby sa aj táto zásielka reálne dostala do dispozičnej sféry žalovaného. Zásielka žalobcu na zaplatenie dlžných splátok pod hrozbou vyhlásenia predčasnej splatnosti celého úveru bola odoslaná žalovanému poštou doporučené, táto zo strany žalovaného nebola prevzatá v odbernej lehote. Doručovanie zásielok bolo upravené vo Všeobecných obchodných podmienkach žalobcu (v tomto prípade čl. 19.8); skutočnosť, že žalovaný zásielku neprevzal, považuje sa inak za doručenie dňom ich uloženia. Súd teda považuje upozornenie na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru zo strany žalobcu za doručené žalovanému, a to na základe fikcie doručenia. V tomto smere poukazuje súd na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 15.12.2020, sp. zn. 5Cdo/36/2020, z ktorého vyplýva: "Ustanoveniu § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neodporuje a zásade zmluvnej voľnosti zodpovedá aj dohoda spotrebiteľa a veriteľa v spotrebiteľskej zmluve o tom, že pri doručovaní zásielky spotrebiteľovi sa môže uplatniť fikcia doručenia zásielky na poslednú známu adresu spotrebiteľa." /odsek 21. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie/. S uvedenými závermi súdu prvej inštancie odvolací súd po preskúmaní veci nemôže súhlasiť, keď skutkové závery, ktoré súd prvej inštancie vyslovil v odôvodnení napadnutého rozsudku nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a samotné odôvodnenie napadnutého rozsudku je nedostatočné, neodpovedá na námietky žalovaného, ktoré majú podstatný význam a ako také je nepreskúmateľné. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 220 CSP). Musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia a účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky, spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je totiž aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu a aj keď všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky, nastolené účastníkom konania, musí zodpovedať tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Žalovaný v priebehu celého konania pred súdom prvej inštancie namietal, že upozornenie žalobcu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ako aj samotné vyhlásenie predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru mu neboli doručené, keď v čase doručovania týchto listín bol hospitalizovaný v psychiatrickej nemocnici v Pezinku a na adrese doručovania sa tak nezdržoval. Na túto námietku žalovaného, osobitne pokiaľ ide o doručenie upozornenia žalobcu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie nedal v odôvodnení svojho rozsudku špecifickú odpoveď. Uviedol len, že uvedené listové zásielky žalobca žalovanému doručoval, dňa 02.11.2021 a 04.01.2022 boli uložené na pošte z dôvodu neprevzatia zásielky v odbernej lehote žalovaným a podľa úpravy doručovania vo Všeobecných obchodných podmienkach žalobcu /čl. 19.8/ sa takáto neprevzatá zásielka považuje za doručenie dňom uloženia. V tomto smere poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo/36/2020 zo dňa 15.12.2020. Súd prvej inštancie sa tak v odôvodnení svojho rozhodnutia nijako nevysporiadal so skutočnosťou, že žalovaný bol v čase doručovania predmetných listín hospitalizovaný a na adrese doručovania sa nezdržoval a neuviedol, či má tento fakt nejaký význam pre účinnosť doručenia predmetných listín alebo nie, a z akého dôvodu. Aj keď súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo/36/2020 zo dňa 15.12.2020 a jeho záver, že ustanoveniu § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neodporuje a zásade zmluvnej voľnosti zodpovedá aj dohoda spotrebiteľa a veriteľa v spotrebiteľskej zmluve o tom, že pri doručovaní zásielky spotrebiteľovi sa môže uplatniť fikcia doručenia zásielky na poslednú známu adresu spotrebiteľa, nijako nevzal do úvahy aj ďalší záver, ktorý z uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva a ktorý je podporený aj inými rozhodnutiami najvyššieho súdu. V predmetnom rozsudku

sa najvyšší súd okrem iného vyjadril tak, že v zmysle § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde, teda pri hmotnoprávnych úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti zachytávajúcej právny úkon ale postačuje ak prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t.j. že sa dostane do sféry jeho dispozície /čím sa chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávneho úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy doručením listu či telegramu, obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takej zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávneho úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky a pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávneho úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah/. Rozhodujúce je objektívne hľadisko, t.j. ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Uvedené závery sú vyjadrené aj v iných rozhodnutiach najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 5Cdo/129/2010 z 28. januára 2011, sp. zn. 2Sžf/8/2009 zo 6. júla 2010, sp. zn. 5Obdo/2/2017 z 30. januára 2018. Odvolací súd môže poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 9Cdo/295/2021 zo dňa 25. apríla 2023, v ktorom najvyšší súd dokonca vyslovil názor, že podstatné je, aby adresát mal možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle odosielateľa, teda aby sa tento prejav vôle dostal do jeho dispozičnej sféry, pričom povinnosťou odosielateľa je preukázať doručenie prejavu vôle do dispozičnej sféry adresáta (teda nie je nutné preukazovať doručenie priamo do vlastných rúk adresáta). Preukázanie takto definovaného účinného doručenia však nie je možné zamieňať s preukázaním odoslania prejavu vôle. Z uvedeného výkladu § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka rozhodovacou praxou najvyššieho súdu teda jasne vyplýva, že prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde, teda momentom, kedy sa dostane do sféry jej dispozície a to tak aby mala reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, a to bez ohľadu na to, či sa s ním aj skutočne oboznámila. Uvedený záver, ktorý možno považovať za judikovaný konštantnou praxou najvyššej súdnej autority, potom v intenciách predmetnej veci popiera záver súdu prvej inštancie o riadnom doručení upozornenia žalobcu podľa § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka žalovanému. Žalovaný bol v čase doručovania tohto prejavu vôle žalobcu hospitalizovaný v psychiatrickej nemocnici v Pezinku, na adrese doručovania sa nezdržiavala a je preto nevyhnutné usúdiť, že prejav vôle žalobcu sa do sféry jeho dispozície nedostal a on nemal reálnu možnosť sa s prejavom vôle žalobcu oboznámiť. Upozornenie žalobcu podľa § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka preto nemožno považovať za riadne doručené žalovanému a keďže sa jedná o nevyhnutnú zákonnú podmienku vyhlásenia predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru čerpaného žalovaným, nemožno vyhlásenie predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru žalobcom považovať za platné /§ 39 Občianskeho zákonníka/. Popri nedostatočnom vysporiadaní sa s námietkami žalovaného v odôvodnení napadnutého rozsudku, a nakoniec aj nesprávnosti záverov súdu prvej inštancie o platnosti predčasného zosplatnenia spotrebiteľského úveru žalobcom, musí odvolací súd súdu prvej inštancie vytknúť aj to, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dôsledne neriadil § 220 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia jeho rozsudku nie je zrejmé, aké skutočnosti súd prvej inštancie zistil z výpovedí žalovaného a svedka A. G. B., F. - brata žalovaného a ako tieto skutočnosti vyhodnotil. Rovnako z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, či súd prvej inštancie vykonal žalovaným navrhnutý dôkaz listinou - predbežnou prepúšťacou správou zo dňa 31.12.2021 a ak nie, z akého dôvodu tomuto návrhu na vykonanie dokazovania nevyhovel. Vo všetkých uvedených troch prípadoch ide pritom o dôkazné prostriedky, ktorými má byť podľa návrhu žalovaného preukázané, že v čase doručovania už uvedených prejavov vôle žalobcu sa nezdržiaval v mieste doručovania, keď bol hospitalizovaný v psychiatrickej nemocnici, teda majú preukazovať skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie dôvodnosti žaloby žalobcu. Na základe uvedených záverov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní súd prvej inštancie vykoná dokazovanie listinou - predbežnou prepúšťacou správou zo dňa 31.12.2021 /prípadne tento návrh na vykonanie dokazovania žalovaného zamietne a v odôvodnení svojho rozhodnutia uvedie dôvody, pre ktoré dôkaz nevykonal/. Z tohto dôkazu ako aj z ostatného vykonaného dokazovania urobí náležité skutkové zistenia /ktoré aj uvedie v odôvodnení svojho rozhodnutia/ a tieto potom opätovne po právnej stránke posúdi, pričom bude viazaný hore vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu ohľadom účinnosti doručenia upozornenia žalobcu podľa §53 ods. 9 Občianskeho zákonníka žalovanému. Nové rozhodnutie potom súd prvej inštancie riadne, v súlade s § 220 ods. 2 CSP, odôvodní tak, aby z neho boli zrejmé jeho skutkové závery založené na posúdení vykonaných dôkazov v ich jednotlivosti aj vo vzájomnej súvislosti ako aj dôsledné právne posúdenie veci, najmä so zameraním na splnenie zákonných podmienok vyhlásenia predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru čerpaného žalovaným a teda platnosť tohto právneho úkonu žalobcu.

Osobitne sa tiež vyjadri k námietkam o porušení povinností žalobcu pri skúmaní bonity žalovaného pred poskytnutím spotrebiteľského úveru, ktoré žalovaný nadniesol v odvolaní. Pokiaľ ide o žalovaným v odvolaní namietanú absenciu náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch - doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu, tu postačuje, ak súd prvej inštancie zotrvá na už vyslovenom a odôvodnenom právnom názore, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere túto zákonnú náležitosť obsahuje, s ktorým záverom sa aj odvolací súd stotožňuje. K poukazu súdu prvej inštancie na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Cdo/277/2021 zo dňa 21. apríla 2022 v tejto otázke odvolací súd dopĺňa aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo/200/2022 z 29. novembra 2023, v zmysle ktorého ak zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje zmluvné dojednania, z ktorých je možné zistiť údaj o dobe, či dĺžke trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere /ako sú počet mesačných splátok úveru, splatnosť prvej splátky úveru a splatnosť ďalších splátok úveru/, tak aj bez explicitného uvedenia údajov o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere je zrejmé, že zmluva o spotrebiteľskom úvere primeraným a zrozumiteľným spôsobom, nepripúšťajúcim pochybnosti aj z perspektívy tzv. priemerného spotrebiteľa, obsahovala informáciu pre spotrebiteľa o dobe (či čase) jej trvania. V predmetnej právnej veci zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi stranami sporu obsahuje počet splátok úveru /72/, dátum prvej splátky úveru /24.09.2020/ ako aj periodicitu a termín splatnosti splátok úveru /mesačne, 24. deň kalendárneho mesiaca/ a teda obsahuje primeraným a zrozumiteľným spôsobom, nepripúšťajúcim pochybnosti aj z perspektívy tzv. priemerného spotrebiteľa, informáciu o dobe (či čase) jej trvania. Splnía tak zákonnú náležitosť uvedenia doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch.

11. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou, listinnými dôkazmi predloženými v konaní, svedeckou výpoveďou a ďalším obsahom súdneho spisu a zistil nasledovný skutkový stav veci:

12. Žalobca ako veriteľ uzatvoril so žalovaným ako dlžníkom zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX - Pôžička, ktorej neoddeliteľnou časťou boli o. i. formulár so štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere, Obchodné podmienky, Všeobecné obchodné podmienky a Sadzobník poplatkov žalobcu, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 1.700,- EUR s fixnou úrokovou sadzbou 9,9 % p.a. do splatnosti úveru, s výškou mesačnej splátky 31,40 EUR splatnej vždy k 24. dňu v mesiaci, počtom splátok 72, termínom prvej splátky dňa 24.09.2020, RPMN 12,67 %, priemerná hodnota RPMN bola v čase uzatvorenia zmluvy o úvere vo výške 12,44 %, pričom celková čiastka, ktorú mal žalovaný zaplatiť, bola vo výške 2.345,80 EUR, s poplatkom za poskytnutie úveru 85,- EUR, poplatkom za poistenie schopnosti splácať úver 1,55 EUR mesačne, úrokom z omeškania v zákonnej výške 5 %. Žalobca súdu predložil tabuľku splácania úveru žalovaným s rozdelením na istinu, úrok a iné poplatky, z ktorej je zrejmé, akú sumu poskytnutého úveru žalovaný doposiaľ žalobcovi zaplatil v mesačných splátkach. Žalovaný si svoju povinnosť riadne neplnil, čím sa dostal so splátkami do omeškania. Žalobca žalovaného opakovane vyzval listom zo dňa 26.10.2021 na zaplatenie dlžnej čiastky s tým, že poučil žalovaného, že ak nedôjde k zaplateniu dlhu, žalobca je oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, a teda nárokovať si zaplatenie celej svojej pohľadávky voči žalovanému.

13. Nakoľko k úhrade dlžnej sumy nedošlo, žalobca ako banka vyhlásil ku dňu 29.12.2021 mimoriadnu (predčasnú) splatnosť celého zostatku úveru, o čom upovedomil žalovaného listom zo dňa 29.12.2021, ktorý si neprevzal v odbernej lehote. Súd považoval za nesporné, že žalovaný bol v čase doručovania predmetných listín hospitalizovaný a na adrese doručovania sa nezdržoval. Uvedené potvrdil aj brat žalovaného v rámci svojho výsluchu ako svedka.

14. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, platného v rozhodnom čase, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

15. Podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, platného v rozhodnom čase, na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

16. Podľa § 517 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka. dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

17. Podľa § 517 ods. 2 cit. zák. ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

18. Podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, platného v rozhodnom čase, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- a) druh spotrebiteľského úveru,
- b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,
- c) meno, priezvisko, rodné číslo a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa; ak spotrebiteľ nemá pridelené rodné číslo, uvedie sa dátum narodenia,
- d) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- e) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- f) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- g) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- h) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- i) výšku, počet, frekvenciu splátok a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- j) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- k) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- l) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- m) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- n) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- o) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- p) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- q) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- r) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- s) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- t) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- u) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť

čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,

v) názov a adresu príslušného orgánu dohľadu podľa § 23.

19. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, platného v rozhodnom čase, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d), e), g) až i), l) a p),

20. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení aj úroky z omeškania, ktorých výška je určená v súlade s § 3 ods. 1 nar. vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 1.1.2009 vo výške základnej úrokovej sadzby ECB zvýšenej o 8 percentuálnych bodov a od 1.2.2013 zvýšenej o 5 percentuálnych bodov.

21. Podľa § 39 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

22. Podľa § 59 ods. 3 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

23. Na podklade vykonaného dokazovania, riadiac sa názorom odvolacieho súdu, súd dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný. Úver poskytnutý na základe úverovej zmluvy žalobcom ako veriteľom žalovanému ako dlžníkovi, ktorý nekoná v rámci podnikateľskej činnosti, súd považuje za spotrebiteľský úver. Aktívna vecná legitímácia prislúcha žalobcovi / banke, ako poskytovateľovi spotrebiteľského úveru žalovanému, a teda veriteľovi žalovanej pohľadávky. Pasívna vecná legitímácia prislúcha žalovanému, ako dlžníkovi, ktorý sa v uzatvorenej úverovej zmluve so žalobcom zaviazal požičanú sumu žalobcovi zaplatiť.

24. Žalobca sa domáhal voči žalovanému zaplata peňažného nároku s tvrdením o predčasnom zosplatnení spotrebiteľského úveru na základe neplnenia zmluvných povinností zo strany žalovaného, pričom zosplatneniu mala predchádzať výzva zo dňa 29.12.2021 v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Úver bol poskytnutý dňa 09.09.2020, so splatnosťou všetkých splátok do 24.08.2026.

25. K mimoriadnej splatnosti spotrebiteľského úveru poskytnutého žalobcom žalovanému súd konštatuje, že táto bola vyhlásená ku dňu 29.12.2021 o čom žalobca zaslal žalovanému list z rovnakého dátumu. Tomuto predchádzalo opakované upozornenie žalobcu doručované žalovanému listom zo dňa 26.10.2021, v ktorom žalovaný informoval žalovaného, že je v omeškaní so zaplatením splátok úveru, a tiež ho upozornil, že pokiaľ k úhrade tohto dlhu nedôjde, žalobca vyhlási mimoriadnu (predčasnú) splatnosť celého zostatku úveru. Žalobca predložil súdu dôkazy, že uvedené listové zásielky žalovanému doručoval, kedy boli dňa 02.11.2021 a 04.01.2022 uložené na pošte z dôvodu neprevzatia zásielky v odbernej lehote žalovaným. Z vykonaného dokazovania súd zistil, že žalovaný bol v čase doručovania tohto prejavu vôle žalobcu hospitalizovaný v psychiatrickej nemocnici v Pezinku, na adrese doručovania sa nezdržoval a je preto možné uzavrieť, že prejav vôle žalobcu sa do sféry jeho dispozície nedostal, a teda nemal reálnu možnosť sa s prejavom vôle žalobcu oboznámiť. Keďže sa jedná o nevyhnutnú zákonnú podmienku vyhlásenia predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru čerpaného žalovaným, nemožno vyhlásenie predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru žalobcom považovať za platné /§ 39 Občianskeho zákonníka/.

26. Za tejto dôkaznej situácie súd žalobu zamietol v celom rozsahu, poukazujúc na konanie vedené na Najvyššom súde SR pod sp.zn.: 4Cdo/85/2021, v ktorom išlo o obdobnú vec, kde Najvyšší súd SR v rozhodnutí zo dňa 12. februára 2024 uzavrel, že nemožno veriteľovi priznať právo na zaplatenie splátok úveru splatných ku dňu rozhodnutia súdu, ak si v žalobe uplatňoval zaplatenie celého mimoriadne zosplatneného úveru a súd dospel k záveru, že zosplatnenie úveru bolo neplatné. Podľa Najvyššieho súdu SR by došlo by porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces tým, že by súd porušil zásadu „ne ultra petitem“.

27. Viazanosť súdu žalobným návrhom (§ 216 CSP), t. j. nemožnosť súdu prekročiť a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú, resp. nesmieť ísť nad rámec petitu tzv. zásada „ne ultra petitum“, sa vzťahuje k žalobnému návrhu (petitu) a nie k spôsobu vykonávania dokazovania, resp. k otázke, aké dôkazy je súd v konaní oprávnený vykonať alebo nevykonať. Žalobný návrh (petit) je obligatórnou náležitosťou žaloby (viď § 132 ods. 1 CSP). Civilný sporový poriadok upravuje aj výnimku, keď súd môže prekročiť žalobný návrh a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú, avšak musí ísť o prípad, ak z osobitného predpisu vyplýva určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami (čo však vzhľadom na spotrebiteľský charakter prejednávanej veci nebol posudzovaný prípad). Súd musí rešpektovať predmet konania vymedzený žalobným návrhom, čo znamená, že plnenie nemôže priznať ani z iného skutkového základu, než aký bol predmet konania vymedzený v žalobnom návrhu. Nie je však porušením zásady viazanosti súdu petitom, ak súd inak právne kvalifikuje skutok, ktorý bol predmetom konania. Právna kvalifikácia je vždy vecou súdu v zmysle zásady iura novit curia, preto ani právna kvalifikácia nie je obligatórnou náležitosťou žaloby (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. júla 2011, sp. zn. 4 M Cdo 15/2010).

28. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že na podklade týchto záverov už nebolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie a ani nebolo potrebné venovať sa ostatným námietkam žalovaného, na ktoré súd prvej inštancie upozornil odvolací súd vo svojom uznesení, nakoľko posúdenie týchto námietok by nevedlo k žiadnej relevantnej zmene rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej a išlo by iba o akademickú úvahu.

29. O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1, v spojitosti s § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Poučenie:

NM-10Csp/10/2022

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z. z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z. z.).